

นิทานสีขาว

ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา

เรียบเรียงโดย สุพัตรา แซ่ลิ่ม

ชื่อหนังสือ : นิทานสีขาว ชุดพัฒนาชีวิต เล่ม 3

ผู้เขียน : ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา

ผู้เรียบเรียง : สุพัตรา แซ่ลิ่ม

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2559

ราคา 235 บาท

ISBN 978-616-403-021-3

สงวนลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2559 โดย บริษัท ฟรีมายด์ พับลิชชิง จำกัด
ห้ามลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
นอกจากจะได้รับอนุญาตจากผู้จัดพิมพ์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา.

นิทานสีขาว ชุดนิทานพัฒนาชีวิต เล่ม 3.-- กรุงเทพฯ : ฟรีมายด์, 2559.

216 หน้า.

1. นิทาน. I. เศวตราภรณ์ ไอคิวเอกสกุล, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.
398.2

บรรณาธิการที่ปรึกษา กฤษณาพร ชุมสาย ณ อยุธยา

บรรณาธิการบริหาร สานุพันธ์ ชุมสาย ณ อยุธยา

บรรณาธิการ อิศวเรศ ตโมณฑ

พิสูจน์อักษร จิระพรรณ คณาสวัสดิ์, ศศรัณย์ พิพัฒน์นรพงศ์

ออกแบบปก วิภาดา ลินธุศิริ

รูปเล่ม ศศรัณย์ พิพัฒน์นรพงศ์

ภาพประกอบ เศวตราภรณ์ ไอคิวเอกสกุล

เอื้อเพื่อข้อมูล ลัดดา จุลวงศ์

Vector Designed by Freepik.com

จัดทำโดย

บริษัท ฟรีมายด์ พับลิชชิง จำกัด

27/33 ซอยศรีบำเพ็ญ ถนนพระราม 4 แขวงทุ่งมหาเมฆ

เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120 โทรศัพท์ 0-2286-2414 โทรสาร 0-2286-2417

www.freemindbook.com freemindbook

Line ID : @freemindbook

พิมพ์ที่

ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์

45/12-14, 33 หมู่ 4 ต.บางขนุน อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2879-9154-6 โทรสาร 0-2879-9153

จัดจำหน่ายโดย

ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0-2218-9872 โทรสาร 0-2254-9495

Call Center (จัดส่งทั่วประเทศ) โทรศัพท์ 0-2255-4433

www.chulabook.com ร้านค้าติดต่อ แผนกขายส่ง สาขารัตนาธิเบศร์ (แยกแคราย)

โทรศัพท์ 0-2950-5408-9 โทรสาร 0-2950-5405

หากพบว่าหนังสือมีข้อผิดพลาดหรือไม่ได้มาตรฐาน

โปรดส่งหนังสือกลับมาที่สำนักพิมพ์ (ทางไปรษณีย์) ทางเรายินดีเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ท่านทันที

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยหมึก Soy Ink ปลอดภัยและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

และเลือกใช้กระดาษที่ผลิตจากไม้ปลูก ลดการบุกรุกพื้นที่ป่าของโลก

จากใจสำนักพิมพ์

นิทานถือเป็นสื่อกลางในการสอดแทรกสาระความรู้ คุณธรรม ความบันเทิง และจินตนาการที่ไร้ขอบเขตจากผู้เล่าไปยังผู้ฟัง และก็ยังเป็นสื่อที่ได้รับความนิยมจากผู้ฟังหลายๆ วัยมาหลายยุคหลายสมัยแล้ว เพราะนอกจากจะให้ความสนุกสนานแล้วยังสามารถนำมาปรับใช้ในการดำเนินชีวิตได้อีกด้วย

“ดร.อาจอง ชุ่มสาย ฌ อยุธยา” เป็นอีกบุคคลสำคัญที่สามารถพิสูจน์ให้เห็นว่า นิทานนั้นมีคุณค่าต่อทุกชีวิตมากเพียงใด แม้ท่านจะมีภารกิจประจำวันมากมาย แต่ท่านยังคงมุ่งมั่นและทุ่มเทให้การเล่านิทานปลูกฝังคุณธรรมให้เด็กนักเรียนที่โรงเรียนสัตยาไสได้ฟังทุกๆ เช้าก่อนเข้าเรียนด้วยหัวใจที่เปี่ยมด้วยความรักและเมตตา เพราะท่านเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่านิทานเหล่านี้สามารถพัฒนาจิตใจของเด็กๆ ได้เป็นอย่างดี และมีส่วนช่วยให้พวกเขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีจิตใจมั่นคงและเปี่ยมด้วยคุณธรรม นอกจากนี้เมื่อใดที่ท่านต้องไปบรรยายตามสถานที่ต่างๆ ก็มักจะพกพานิทานเหล่านี้ไปฝากผู้ฟังด้วยเสมอ

ด้วยเหตุนี้ สำนักพิมพ์ฟรีมายด์จึงมีความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาสจัดพิมพ์เผยแพร่ชุดหนังสือ “ด้วยรักบันดาล...นิทานสีขาว เล่ม 1-4” ตลอดหลายปีที่ผ่านมาจวบจนปัจจุบัน ซึ่งได้รับการตอบรับที่ดีอย่าง

ล้นหลามจากผู้อ่านทุกเพศทุกวัย โดยเฉพาะคุณพ่อคุณแม่ที่ปรารถนาจะให้บุตรหลานได้มี “หัวใจสีขาว” ในการดำเนินชีวิต

โดยหนังสือ “นิทานสีขาว ชุดนิทานพัฒนาชีวิต เล่ม 3” นี้ เป็นผลงานใหม่ล่าสุดที่เกิดขึ้นด้วยแรงบันดาลใจที่ได้รับจากผู้อ่านจำนวนมาก ซึ่งได้สอบถามถึงโอกาสในการจัดทำนิทานเรื่องใหม่นอกเหนือจากชุดนิทาน 4 เล่มที่ได้วางจำหน่ายแล้ว โดยหนังสือชุดใหม่นี้ พวกเรายังคงรักษาอรรถรสของการเป็น “นิทานปลูกฝังคุณธรรม” ของ ดร.อาจอง ชุ่มสาย ฌ อยุธยา ไว้อย่างครบถ้วน

สำนักพิมพ์ฟรีมายด์ขอขอบพระคุณ ดร.อาจอง ชุ่มสาย ฌ อยุธยา ที่มอบความไว้วางใจและให้การสนับสนุนการทำงานของพวกเราเสมอมา ขอขอบพระคุณคณะครูและนักเรียนของโรงเรียนสัตยาไส ที่ได้ช่วยรวบรวมนิทานเหล่านี้ ขอขอบคุณ คุณจอย-สุพัตรา แซ่ลิ้ม ที่ช่วยเนรมิต “นิทานสีขาว” ให้เป็นตัวอักษรที่สวยงามเสมอ และขอขอบคุณ คุณไหม-ศเวตตราภรณ์ ไอคิริยเอกสกุล ที่มุ่งมั่นสร้างสรรค์ภาพประกอบให้กับหนังสือเล่มนี้ อย่างเต็มที่

สุดท้ายนี้ พวกเราหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือ “นิทานสีขาว” ชุดใหม่นี้ จะสามารถสืบสานเจตนารมณ์ของ ดร.อาจอง ชุ่มสาย ฌ อยุธยา ในการมีส่วนร่วมสร้าง “สังคมสีขาว” ให้เกิดขึ้นได้ในสังคมไทยต่อไป...
ตราบนานเท่านาน

สำนักพิมพ์ฟรีมายด์

จากใจผู้เล่าเรื่อง

เมื่อครั้งที่ผมยังเด็ก นิทานที่คุณพ่อเล่าให้ผมฟังทุกคืนก่อนนอนนั้น ได้สอดแทรกคุณธรรมแฝงอยู่ในนั้น สิ่งที่ผมได้ยินได้ฟังจึงฝังเข้าไปในจิตใต้สำนึกโดยไม่รู้ตัว ค่อยๆ ซัดเกล้าและกล่อมเกล้าจิตใจ ทำให้ผมเติบโตและดำเนินชีวิตไปในทางที่ดีๆ เสมอ สิ่งดีๆ ได้ฝังรากลึกในจิตใจของเราแล้ว และเมื่อต้องเผชิญสถานการณ์ต่างๆ มีหลายครั้งที่ต้องตัดสินใจอะไรบางอย่าง นิทานเหล่านั้นได้โผล่เข้ามาเป็นคำตอบให้อย่างชัดเจน ผมจึงเชื่อว่า เราจะเป็นคนแบบไหน ขึ้นอยู่กับสารที่เรารับเข้ามา ขึ้นอยู่กับข้อมูลที่เรายกบันทึกไว้ในจิตใต้สำนึก

ที่โรงเรียนสัตยาไส เรามีเป้าหมายชัดเจน คือการสร้างคนดีเป็นสำคัญ เนื่องจากปัจจุบัน สังคมโลกของเราเน้นการแข่งขัน สร้างคนเก่งมุ่งแต่เอาชนะ จนลืมนึกถึงผู้อื่น ดังนั้นเราจึงต้องการสร้างเด็กที่มีเมตตา มีใจคิดช่วยเหลือผู้อื่น สร้างประโยชน์แก่ส่วนรวม และสิ่งสำคัญคือ ต้องรู้จักเอาชนะใจตน

ทุกวัน เราจะตื่นนอนกันแต่เช้า นั่งสมาธิ ทำจิตใจให้สงบนิ่ง จากนั้นผมจะเล่านิทานในเด็กๆ ฟังหนึ่งเรื่อง นิทานเหล่านั้นจะค่อยๆ ซึมซับเข้าไปในจิตใจเด็ก เขาจะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไปที่ละนิด แรกเริ่มเด็กก็นั่งสมาธิไม่นิ่ง แต่พอเริ่มเล่านิทาน เขาก็เริ่มมีสมาธิในการฟัง ซึ่งถือได้ว่าเป็น

วิธีการฝึกสมาธิ ฝึกจิตใจของเขาด้วย และเราก็ถือโอกาสนี้ฝังคุณธรรมในนิทานเข้าไปในจิตใจของเด็ก และวันหนึ่งเมล็ดพันธุ์ที่ปลูกฝังอยู่ในจิตใจของเขาเหล่านั้นก็จะผลิดอกออกผลอย่างงดงาม

ทว่าไม่ได้มีเพียงแต่เด็กเท่านั้นที่ชอบฟังนิทาน ผู้ใหญ่เองก็ชื่นชอบไม่น้อย เวลาที่ผมได้รับเชิญไปบรรยายตามที่ต่างๆ ทั่วโลก หากเข้าประเด็นเรื่องคุณธรรม พ่อเริ่มต้นเล่านิทาน ทุกคนกลับเงยและตั้งใจฟังกันมาก ในขณะที่พวกเขาสนุกเพลิดเพลินไปกับนิทาน ผมก็ได้ฝังคุณธรรมเข้าไปในจิตใจของพวกเขาโดยที่พวกเขาก็ไม่รู้ตัวด้วยเช่นกัน

และที่สำคัญที่สุด สำหรับทุกๆ ครอบครัว การที่คุณพ่อคุณแม่ถ่ายทอดความรักผ่านการเล่านิทาน ลูกก็จะเป็นเด็กที่มีความสุขและมีจิตดี นิทานที่ฝังในจิตใต้สำนึกจะกลายเป็นนิสัยติดตัวเขาไป เป็นรากฐานแห่งทัศนคติ เป็นเข็มทิศให้เขาใช้นำทางบนถนนสายชีวิต

นิทานจึงเป็นกุศโลบายที่ยิ่งใหญ่และสำคัญมาก

ผมจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือ “นิทานสีขาว” นี้ จะเป็นแรงบันดาลใจสำหรับผู้่านทุกเพศทุกวัยในการนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน และเป็นสื่อสร้างสรรค์ที่คุณพ่อคุณแม่สามารถนำไปใช้เพื่อปลูกฝังและเสริมสร้างคุณความดีให้แก่ลูกหลานสืบไป

ด้วยรักและปรารถนาดี

ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา
ผู้บริหารสูงสุดโรงเรียนสัตยาไส

สารบัญ

ผักสดจากอาณาจักรทางใต้.....	11	มรดกเศรษฐกิจ.....	111
กาลกัลลี.....	21	ชายผู้ตามหาชื่อ.....	117
ตุ๊กตาทองคำ.....	29	เจ้าหญิง เกลือ และพริกไทย.....	123
นกกะทุงกับปลาปู.....	37	จิ้งจอกลมกรด.....	135
เพื่อน.....	45	เติมน้ำใส่อ่อง.....	143
เจ้าหญิงกบ.....	53	เศรษฐกิจกับช่างตัดผม.....	151
สี่สาวผู้ตามหาความสุข.....	65	ใครตำราชรกัท.....	159
เศรษฐกิจดีติดกับทากิเลิศรส.....	71	พระอาจารย์ผู้มีเพชรพลอยไหลหลัง.....	167
เมืองกล้วยเมีย.....	77	ความยาวของสัญญาเงินกู้.....	177
ปลาใหญ่ในบ่วงรัก.....	85	ชาวักคนดี.....	183
ความฝันของดอน.....	93	โรคที่รักษาไม่หาย.....	193
น้ำหนักช่าง.....	99	สี่สหายวัยชรา.....	201
อาฟาน เด็กชายผู้ไม่มีขางวา.....	105	ประวัติ ดร.อาออง ชุมสาย ณ อยุธยา.....	210
		ประวัติผู้เรียบเรียง สุทัตตรา แซ่ลิ้ม.....	213

SAMPLE

ฝึกสวดจากอาณาจักรทางใต้

นานมาแล้ว มีดินแดนสองแห่งเป็นคู่แข่งกันมาช้านาน ดินแดนแห่งหนึ่งเรียกว่าอาณาจักรทางใต้ ส่วนอีกแห่งมีชื่อว่าอาณาจักรทางเหนือ วันหนึ่งพระราชอาณาแห่งอาณาจักรทางเหนือได้ตรัสถามที่ปรึกษาคนสนิทของพระองค์ว่า

“เราได้ยินมาว่าที่อาณาจักรทางใต้เพิ่งมีพิธีมอบราชสมบัติให้แก่พระราชอาณาพระองค์ใหม่ แถมเรายังได้ยินมาอีกว่าพระราชอาณานี้เป็นพระราชอาณาที่ฉลาดหลักแหลมมากเลยใช่ไหมท่าน”

ที่ปรึกษาทูลตอบพระราชามาว่า “กระหม่อมก็ได้ยินมาเช่นนั้น เหมือนกันพระเจ้าข้า แต่ก็ไม่ค่อยอยากเชื่อนัก เพราะพระราชารองค์ใหม่แห่งอาณาจักรทางใต้นั้นเพิ่งทรงเข้าวัยหนุ่มเองพระเจ้าข้า”

พระราชามาตรงครุ่นคิดครุ่นหนึ่งก่อนจะทรงแย้มยิ้มออกมาอย่างแจ่มใสว่า “เก่งจริงหรือไม่ ฉลาดจริงหรือเปล่า ถ้าอยากรู้ความจริงก็ต้องลองพิสูจน์ดูถึงจะรู้ ก็ดีเหมือนกัน ถ้าไม่เก่งไม่ฉลาดจริง เราจะบีบบังคับเอาอะไรก็คงไม่ยากสักเท่าไรหรอก”

จากนั้นพระราชามา ก็ทรงวางแผนร่วมกับที่ปรึกษาคนสนิทเพื่อทดสอบสติปัญญาของพระราชามาแห่งอาณาจักรทางใต้

ณ อาณาจักรทางใต้ พระราชามาหนุ่มทรงพยายามเรียนรู้กิจการเมืองด้วยความมานะและปกครองบ้านเมืองด้วยความละเอียดรอบคอบ ครั้นแล้ววันหนึ่งก็มีราชทูตจากอาณาจักรเมืองเหนือมาขอเข้าเฝ้าฯ พระราชามาแห่งอาณาจักรทางใต้ทรงเฉลียวใจว่าการมาของราชทูตแห่งอาณาจักรทางเหนือครั้งนี้จะต้องมีอะไรแอบแฝงแน่ๆ แม้จะทรงอนุญาตให้เข้าเฝ้าฯ แต่ในพระทัยก็ทรงระแวงระวังเป็นพิเศษ

หลังจากสนทนากันพอเป็นพิธีแล้ว ราชทูตจากอาณาจักรทางเหนือก็ทูลบอกพระราชามาแห่งอาณาจักรทางใต้ว่า

“อันที่จริงที่กระหม่อมเดินทางไกลมาเข้าเฝ้าฯ พระองค์ในวันนี้ ก็เพราะพระราชามาของกระหม่อมมีเรื่องขอความเมตตาจากพระองค์สักนิด”

“มีอะไรก็ว่ามาเถิด หากเป็นพระประสงค์ของพระราชามาแห่งอาณาจักรทางเหนือ เรายินดีให้ความร่วมมือ” พระราชามาแห่งอาณาจักรทางใต้ทรงตอบกลับไป

“พระราชามาของกระหม่อมโปรดเสวยผักสดๆ เป็นพิเศษ และทรงได้ยินมาว่าผักสดของอาณาจักรทางใต้มีรสชาติดีมาก ทั้งสด ทั้งหอมหวาน กรอบ อร่อย จึงอยากขอพระเมตตาจากพระองค์ช่วยส่งผักสดรสชาติเลิศเหล่านั้นไปให้พระราชามาของกระหม่อมได้เสวยบ้างได้หรือไม่พระเจ้าข้า แต่ต้องเป็นผักสดๆ ใหม่ๆ เท่านั้นนะพระเจ้าข้า ผักต้องผักหมักอะไร พระราชามาของกระหม่อมไม่ทรงโปรดทั้งนั้น”

คำขอ นั้นเป็นคำขอที่ฟังดูธรรมดาแต่ก็ทำให้พระราชามาหนุ่มทรงแน่นิ่งไปพักใหญ่ ก่อนจะทรงตอบราชทูตไปว่า “ได้สิ ท่านจงไปบอกพระราชามาของท่านว่าเราจะจัดส่งผักพื้นเมืองแสนอร่อยของที่นี่ไปให้พระองค์ได้ทรงลิ้มลอง รับรองว่าพระองค์จะไม่ทรงผิดหวังอย่างแน่นอน”

ครั้นราชทูตจากอาณาจักรทางเหนือเดินทางกลับไปแล้ว คณะข้าราชการต่างก็มาขอเข้าเฝ้าฯ พระราชามาแห่งอาณาจักรทางใต้ด้วยความห่วงใยและหนักใจ

“พระองค์ไม่น่าจะทรงรับปากไปง่ายๆ อย่างนั้น ทรงทราบไหมพระเจ้าข้าว่าพระราชามาจากทางเหนือ นั้นเจ้าเล่ห์ขนาดไหน” ข้าราชการคนหนึ่งทูล

อีกคนรีบล่ำทับ “ใช่แล้วพระเจ้าข้า พระราชาพระองค์นี้ชอบทดสอบสติปัญญาของคนอื่นๆ เพื่อเอาไว้ข่มเหงรังแกหากเห็นว่าคนผู้นั้นมีสติปัญญาด้อยกว่าตน”

พระราชาแห่งอาณาจักรทางใต้เห็นอกกับกิริยาร้อนรนของเหล่าข้าราชการก็สรวลแล้วตรัสที่เล่นทีจริงว่า “แล้วพวกท่านรู้ได้อย่างไรว่าเรามีสติปัญญาด้อยกว่าเขา ดูถูกเราอย่างนี้ไม่กลัวถูกเราสั่งประหารรี”

ข้าราชการผู้นั้นรีบทูลด้วยความตกใจว่า “กระหม่อมไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้นพระเจ้าข้า กระหม่อมเพียงแต่เป็นท้วง เห็นว่าราชทูตทางเหนือคงไม่ได้แค่มาขอผักจากเราไปให้พระราชาของเขาเสวยหรือ”

“ใจเย็นๆ เราแค่ล้อเล่นเอง” พระราชาหนุ่มตรัสอย่างอารมณ์ดี “จริงอย่างท่านว่า พระราชาจากเมืองเหนือส่งราชทูตมาขอผักจากเรา มีใช่เพราะอยากกินผักของเราหรือ เขาอยากกินเมืองเราต่างหาก เลยส่งคำร้องขอมาลองภูมิเราเพื่อทดสอบว่าเรามีปัญญาพอที่จะรักษาบ้านเมืองของเราได้หรือไม่ ถ้าเราส่งผักสดๆ รสชาติดีไปให้เขากินไม่ได้ เขาก็เตรียมแผนการมากินเมืองเราในไม่ช้านั้นละ”

“แล้วอย่างนี้เราจะทำอย่างไรกันดีล่ะพระเจ้าข้า เมืองเหนือขึ้นชื่อในด้านกำลังทหาร ส่วนเราก็เพิ่งเปลี่ยนราชบัลลังก์คงยังไม่พร้อมทำศึกในเวลา” ข้าราชการคนหนึ่งทูลถามอย่างกังวล

“ก็แค่ต้องทำให้พระราชาเมืองเหนือได้กินผักสดแสนอร่อยของเมืองเราเท่านั้นละ” พระราชาหนุ่มทรงตอบกลับไปอย่างง่าย ๆ

“แต่ปัญหาก็คือเราไม่มีทางนำผักสดๆ ไปส่งให้พระราชาแห่งอาณาจักรทางเหนือเสวยได้หรือพระเจ้าข้า” ข้าราชการคนหนึ่งในที่นั้นทูลค้าน “พระองค์ทรงลืมนิดไปแล้วหรือว่าเมืองใต้กับเมืองเหนืออยู่ห่างกันมากต้องใช้เวลาเดินทางไกลนานถึงสามเดือนเลยนะพระเจ้าข้า... ตั้งสามเดือน! ไม่มีผักชนิดไหนจะสดนานได้ถึงขนาดนั้นหรือพระเจ้าข้า คงเนาเสียทั้งหมดตั้งแต่บรรทุกไปได้ไม่ถึงครึ่งด้วยซ้ำ”

“เอาน่า ทำตามที่เราบอกเดี๋ยวก็ดีเองละ” พระราชาหนุ่มตรัสอย่างอารมณ์ดีพร้อมกับรับสั่งให้ดำเนินการเพื่อส่งผักสดรสชาติอร่อยไปถวายพระราชาเมืองเหนือโดยเร็วที่สุด

สามเดือนผ่านไป ขบวนเกวียนบรรทุกผักสดจากอาณาจักรเมืองใต้ก็เดินทางมาถึงอาณาจักรเมืองเหนือ คณะทูตนำส่งผักได้เข้าเฝ้าฯ พระราชาแห่งอาณาจักรเมืองเหนือทันที

“อ้าวไหนๆ เอาผักสดๆ รสชาติดี ของขึ้นชื่อลือชาจากอาณาจักรทางใต้ของพวกท่านมาให้เราดูหน่อยซิ” พระราชาเฒ่าแห่งอาณาจักรเมืองเหนือทรงแสร้งทำเป็นตื่นเต้น ขณะที่ในพระทัยจริงนั้นทรงกระหยิ่มยิ้มย่องว่าผักที่บรรทุกมามากมายจากอาณาจักรทางใต้คงเนาเสียหมดเป็นแน่

แต่แล้วเมื่อราชทูตจากอาณาจักรทางใต้นำผักสดส่วนหนึ่งจากในเกวียนมาถวาย พระราชาเฒ่าก็ทรงนิ่งอึ้งไปก่อนจะทรงโวยวายดั่งลั่น

“ไม่จริงหรือ เราไม่เชื่อ พวกท่านใช้เวลาตั้งสามเดือนกว่าจะเดินทางมาถึงอาณาจักรของเรา แล้วผักพวกนี้มันจะยังสดใหม่เหมือนเพิ่ง

ถูกเก็บมาจากต้นเช่นนี้ได้อย่างไร พวกท่านใช้เล่ห์ทลอะไร แอบซื้อผักมา เปลี่ยนระหว่างทางใช่หรือไม่”

ราชทูตจากอาณาจักรทางใต้ทูลตอบพระราชินีแห่งอาณาจักรทางเหนือด้วยรอยยิ้มและท่าทางอันสงบนิ่งว่า “หามิได้ฝ่าบาท พระราชินีแห่งอาณาจักรทางใต้ของกระหม่อมมิได้ทรงใช้กลโกงอะไรทั้งนั้น สิ่งเดียวที่พระราชินีของกระหม่อมใช้ก็คือพระสติปัญญา”

แล้วราชทูตก็สั่งให้พวกคนงานที่คุ้มเกวียนแต่ละเล่มเปิดแผ่นไม้ที่กันรอบเกวียนออกเพื่อให้พระราชินีแห่งอาณาจักรทางเหนือได้ทอดพระเนตรผักทั้งหมดที่อยู่ในเกวียนเหล่านั้น ซึ่งก็ทำให้พระราชินีแห่งอาณาจักรเมืองเหนือถึงกับทรงปากอ้าตาค้างเมื่อเห็นสิ่งที่อยู่ในเกวียน

ผักสดมากมายหลากชนิดเจริญงอกงามอยู่บนดินที่บรรทุกมาในเกวียนเหล่านั้น ราชทูตจากเมืองใต้ทูลตอบอีกว่า “พระราชินีของกระหม่อมรับสั่งให้ชนดินดีมาใส่ให้เต็มเกวียน แล้วนำเมล็ดพันธุ์ผักชนิดที่ต้องใช้เวลาเติบโตประมาณ 3 เดือนมาเพาะปลูกลงบนดินที่อยู่ในเกวียนเหล่านี้ ในระหว่างเดินทางก็ให้คนงานดูแลรดน้ำตามปกติ กระทั่งผ่านไป 3 เดือน ขบวนการของเราก็เดินทางมาถึงอาณาจักรทางเหนือของพระองค์ ทันทีที่ผักในเกวียนเหล่านี้เจริญงอกงามพร้อมเก็บเกี่ยวพอดี พระองค์จึงได้เสวยผักสดๆ จากอาณาจักรทางใต้ของเราตามที่ได้ทรงส่งราชทูตไปร้องขอจากพระราชินีของเราอย่างไรเล่าพระเจ้าข้า”

พระราชินีแห่งอาณาจักรทางเหนือได้ยินดังนั้นก็ทรงถูกพระทัย ในพระสติปัญญาของพระราชินีแห่งอาณาจักรทางใต้เป็นอย่างมาก ขณะเดียวกันก็ทรงคิดได้ว่าการจะข่มเหงรังแกผู้มีปัญญาไหวพริบสูงเช่นนี้อาจเป็นภัยย้อนกลับสู่อาณาจักรของพระองค์เองเสียมากกว่า ดังนั้นพระราชินีแห่งอาณาจักรทางเหนือจึงทรงส่งคำชื่นชมมากมายผ่านทางราชทูตไปสู่พระราชินีแห่งอาณาจักรทางใต้ พร้อมกับนั้นก็ทรงมอบของขวัญล้ำค่าชิ้นใหญ่ผูกไมตรีกับอาณาจักรทางใต้อีกด้วย

“

...เธอทั้งกลาง...

เมื่อเกิดปัญหาใหญ่บ่อยใดๆ ขึ้นในชีวิต
อารมณ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นโกรธ โมโห เศร้า เสียใจ
มิได้ช่วยให้ปัญหานั้นถูกแก้ไขไปได้เลย
ถ้าเธอใช้อารมณ์คลี่คลายปัญหา
แม้ในระยะสั้นจะดูเหมือนว่าปัญหานั้นได้ถูกสะสางไปแล้ว
แต่ในระยะยาวเธอจะพบในที่สุดว่าปัญหานั้นยังคงอยู่
ซ้ำร้ายยังขมวดปมเพิ่มขึ้นให้เธอต้องตามแก้ต่อไปอีกไม่รู้จบ
เมื่อมีปัญหา... เครื่องมือในการแก้ปัญหาก็ที่ดีที่สุด

และเป็นสิ่งที่ทุกคนมีอยู่ในตัวเองก็คือ “ปัญญา”
แต่ปัญญาที่เฉียบคมจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเราจัดอารมณ์
ความรู้สึกปั่นป่วนวุ่นวายต่างๆ ออกไปจากจิตใจได้แล้ว
ดังนั้นเมื่อเกิดปัญหาขึ้นในชีวิต เธอควรหยุดเพื่อสงบอารมณ์
สำรวจจิตใจ แล้วเปิดทางให้ปัญญาเข้ามา
ทำหน้าที่สะสางปัญหาแทนอารมณ์เหล่านั้น
การใช้ปัญญาแก้ปัญหาก็จะทำให้เธอพบทางออกอันน่าอัศจรรย์
สมดังที่คำโบราณกล่าวไว้ว่า “ปัญญาประดุจดั่งอาวุธ”

”

กาลกัลลี

เศรษฐีคนหนึ่งเป็นเจ้าของกิจการและมีบริวารมากมาย เศรษฐีคนนี้มีจิตใจเมตตากรุณา มักช่วยเหลือผู้อื่นอยู่เสมอ วันหนึ่งคนรับใช้ที่เฝ้าหน้าประตูบ้านเดินขึ้นเรือนมาบอกเศรษฐีว่า

“มีผู้ชายท่าทางยากไร้คนหนึ่งบอกว่าเป็นเพื่อนของนายท่าน มาขอพบนายท่านขอรับ เขาบอกว่าชื่อ กาลกัลลี ขอรับ” แต่เมื่อเห็นผู้เป็นนายนิ่งไปคนรับใช้ก็กล่าวต่อ “คงไม่ใช่เพื่อนของนายท่านใช้ไหมขอรับ กระผมก็นึกอยู่แล้วเชียว ถ้าอย่างนั้นกระผมจะไล่มันไปให้พ้นนะขอรับ”

แต่เศรษฐีรีบร้องห้ามพร้อมกับบอกคนรับใช้ว่า “ไม่ใช่อย่างนั้น ที่ฉันนิ่งไปก็เพราะไม่นึกไม่ฝันต่างหากว่าจะได้พบเพื่อนคนนี้อีก ฉันไม่ได้พบเขามาหลายสิบปีแล้ว ไปๆ รีบไปเชิญมาเดี๋ยวนี้เลย”

ไม่นานคนรับใช้ก็พาชายหนุ่มที่ชื่อกาลกัลลีมาพบเศรษฐีหนุ่ม เศรษฐีหนุ่มดีใจมากโผเข้ากอดเพื่อนด้วยความรักและคิดถึง

“โอ...กาลกัลลี พวกเราไม่ได้เจอกันเลยนับตั้งแต่ครอบครัวเราย้ายออกจากหมู่บ้านคราวนั้น แต่เราก็นึกถึงนายอยู่เสมอ แล้วนี่เป็นอย่างไรมาอย่างไร แล้วรู้ได้อย่างไรว่าบ้านของเราอยู่ที่นี้”

แม้จะยินดีที่ได้เจอเพื่อน แต่เมื่อต้องตอบคำถามเพื่อน กาลกัลลิกกลับตอบเพื่อนด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย “เพื่อนเอ๋ย ชีวิตของเราไม่มีเรื่องอะไรจะเล่าให้นายฟังนักหรอก หลังนายย้ายออกจากหมู่บ้านไม่นาน พ่อแม่เราก็ตายหมดเหลือเราคนเดียว เราก็เลยต้องเริ่มทำงานทำ ตอนเป็นเด็กก็ยังพอมมีคนให้งานเราทำบ้าง แต่พอเราโตไปสมัครงานที่ไหนใครเขาก็ไม่ยอมรับ”

“ทำไมล่ะ นายเป็นคนเก่งและซื่อสัตย์ออก” เศรษฐีหนุ่มฉงน เพราะเพื่อนเขาเป็นคนที่เก่งและซื่อสัตย์มาก

“เพราะชื่อของเราไงเพื่อน” กาลกัลลิกบอก “ใครๆ เขาก็ว่าชื่อเราฟังคล้ายๆ กาลกิลนิ ที่หมายถึงความอัปมงคล เขาก็เลยไม่กล้าจ้างเรา”

“เหลวไหล!” เศรษฐีหนุ่มอุทานอย่างไม่พอใจ “ก็แค่ชื่อ คนเราไม่ได้ใช้ชื่อทำงานเสียหน่อย ใช้คุณธรรมและความสามารถทำงานต่างหาก”

“ไม่เป็นไรหรอก” กาลกัลลิกบอกด้วยรอยยิ้ม “เราเข้าใจ กิจการของเขา เขาก็คงไม่อยากเสี่ยงไม่ว่าทางไหน มีคนแนะนำให้เราเปลี่ยนชื่อ แต่เราไม่คิดเปลี่ยนหรอก ชื่อนี้เป็นชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้ เราจะเก็บไว้กับตัวเพื่อระลึกถึงพวกท่าน เพราะอย่างนี้เราก็เลยต้องเดินทางไปทั่ว หางานทำไปเรื่อยๆ แล้วพอมายังเมืองนี้ก็ไต่ยืมคนพูดชื่อของนาย เราเลยแะมาดูเผื่อว่าจะเป็นนาย แล้วก็ใช่จริงๆ ด้วย ที่ผ่านมารายังนึกเป็นห่วงอยู่ว่านายจะเป็นอย่างไร แต่เห็นนายมีชีวิตที่ดีแบบนี้เราก็หมดห่วงแล้ว เอาละ เราคงต้องเดินทางต่อแล้ว เห็นว่าที่หมู่บ้านทางตะวันออกกำลังบุกเบิกที่ทางทำการเกษตร เราอาจจะได้งานที่นั่น”

“นายไม่ต้องไปที่ไหนอีกแล้ว อยู่ทำงานกับเราที่นี่แหละ” เศรษฐีหนุ่มรีบค้ำเพื่อน

“ไม่ได้ๆ” กาลกัลลิกปฏิเสธลั่น “ชื่อเราฟังแล้วไม่ค่อยเป็นมงคล นายทำการค้าอะไร ถ้าเราอยู่กับนายอาจทำให้ธุรกิจนายเสียหายก็ได้”

“ทำไมถึงคิดแบบนั้น เราไม่เคยเห็นอะไรในตัวนายที่ไม่เป็นมงคลเลย” เศรษฐีหนุ่มบอก “ชื่อที่ดีจะมีความหมายอะไรถ้าจิตใจไม่ดีงาม เพราะจิตใจที่ดีงามต่างหากที่จะช่วยพาให้คนผู้นั้นและคนรอบข้างพบกับความสุข ความเจริญ”

ในที่สุดกาลกัลลิกก็ตอบตกลงและรับปากว่าจะช่วยงานทุกอย่างให้เต็มความสามารถ ตอบแทนน้ำใจเศรษฐีหนุ่มที่มีให้แก่เขา แต่ครั้นภรรยาของเศรษฐีหนุ่มรู้เข้าว่าสามีรับคนที่ชื่อฟังดูอัปมงคลเข้ามาทำงานก็รีบบอกสามีให้ไล่กาลกัลลิกไปเสีย แต่เศรษฐีหนุ่มปฏิเสธอย่างนุ่มนวลว่า

“กาลกัลลิกเป็นคนฉลาด ขยัน ทำงานเก่ง และซื่อสัตย์ พี่เชื่อว่าเขาจะช่วยกิจการของเราให้รุ่งเรืองมากกว่าจะทำลายให้เสียหายอย่างน้องว่า”

“แต่ถึงอย่างนั้นก็อาจไม่ดีกับครอบครัวเรานัก มีคนชื่อน่าเกลียดแบบนั้นมาอยู่ในบ้านของเรา น้องว่ามันไม่เป็นมงคลเลยนะจ๊ะ ตอนเราสร้างบ้านเรายังต้องหาฤกษ์ยามเพื่อความเป็นมงคลเลย แต่ตอนนี้จะให้คนชื่อแบบนั้นมาอยู่ในบ้านของเรา พี่ไม่คิดแสลงใจบ้างเลยหรือ”

เศรษฐีตอบภรรยาด้วยน้ำเสียงสงบมั่นคงว่า “ไม่เลย เรื่องฤกษ์ยามตอนสร้างบ้านนั้นเราก็ทำตามธรรมเนียม ทำแล้วสบายใจไม่เสียหาย

อะไรเราก็ทำ เราจะเอาตัวเลขหรือฤกษ์ยามมาเทียบกับคุณค่าในตัวของมนุษย์คนหนึ่งไม่ได้หรอก เพราะคุณค่าของคนอยู่ที่การกระทำของเขา และกาลกัลลิกก็แสดงให้เห็นแล้วว่าเขาคือคนที่มีคุณค่า อย่าลืมนะว่าคนเราใช้สมอง ใจ และมีมือทำงาน มิได้ใช้ชื่อสักหน่อย”

ภรรยาเศรษฐีหนุ่มได้ฟังดังนั้นก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจากออกอาการงอนสามีและทำกระพืดกระเพียดใส่เพื่อนของสามีไปเท่านั้น

วันหนึ่ง เศรษฐีหนุ่มกับภรรยาต้องเดินทางไปทำธุระที่เมืองไกลและต้องค้างแรมที่นั่น เศรษฐีหนุ่มจึงฝากบ้านไว้ให้กาลกัลลิกช่วยดูแล

“เราจะช่วยดูแลบ้านให้เพื่อนเอง เพื่อนไปจัดการธุระให้สบายใจเถิด” กาลกัลลิกให้คำมั่น

ทว่าคืนนั้นเอง โจรงกลุ่มหนึ่งก็ทราบข่าวเศรษฐีหนุ่มและภรรยาจะเดินทางไปค้างแรมที่อื่นจึงเห็นเป็นโอกาสดีที่จะเข้าปล้น พวกโจรจึงมาซ่อนตัวนอกรั้วและรอเวลาให้ทุกคนในบ้านหลับกันหมด

พวกโจรไม่รู้เลยว่า แม้ในบ้านของเศรษฐีจะมีคนเฝ้าอยู่ไม่กี่คน แต่กาลกัลลิกก็ยังคงเดินตรวจตรารอบบริเวณบ้านอย่างละเอียดถี่ถ้วน และทำให้เขาสงสัยเห็นพวกโจรที่กำลังซุ่มตัวรอจิ้งหะเข้าปล้น

‘เราต้องทำอะไรสักอย่าง’ กาลกัลลิกเร่งคิดหาทางออก ‘จะปล่อยให้โจรพวกนั้นเข้าปล้นสมบัติเพื่อนรักของเราไปไม่ได้ แต่จะทำอย่างไรดีในเมื่อตอนนี้พวกเราก็มีกันอยู่แค่ไม่กี่คน’

ในที่สุดกาลกัลลิกก็คิดออก เขารีบไปบอกคนงานทุกคนให้มารวมตัวกันแล้วแจ้งเหตุร้ายให้ทราบว่าบ้านของเศรษฐีกำลังจะถูกโจรเข้าปล้น ขอให้ผู้หญิงทุกคนรีบไปเตรียมข้าวปลาอาหารสำหรับใหญ่มาให้พร้อม ส่วนผู้ชายให้ไปเตรียมเครื่องดนตรีทุกชนิดมาร้องรำทำเพลงให้ครึกครื้น

“นี่เราจะทำอะไรกันหรือท่านกาลกัลลิก” คนงานถามกาลกัลลิกด้วยความสงสัย

“เราจะจัดงานเลี้ยงใหญ่ใส่พวกโจรอย่างไรละ” กาลกัลลิกตอบ

เมื่ออาหารพร้อม ดนตรีพร้อม งานเลี้ยงก็เริ่ม กาลกัลลิกบอกคนงานให้สนุกสนานกันเต็มที่ ร้องเพลงเล่นดนตรีให้เสียงดังที่สุดให้เหมือนกับว่ามีคนมาร่วมงานกันมากกว่าความเป็นจริงหลายสิบเท่า

ครั้นพวกโจรที่รออยู่ด้านนอกเร็วไต่ยีนเสียงบันเทิงเริ่งรีนดังลั่นจากในบ้านก็ประหลาดใจมาก “เฮ้! ไหนข่าวบอกว่าเศรษฐีกับเมียไม่อยู่บ้านแล้วทำไมมีงานเลี้ยงใหญ่ได้ละ ทำจะมีคนมาร่วมงานมากเสียด้วย ชินเข้าปล้นมีหวังพวกเราคงถูกจับส่งทางการแน่” หัวหน้าโจรพึมพำกับตนเองก่อนจะหันไปส่งสัญญาณบอกลูกน้องให้ยกเลิกการปล้นแล้วรีบยกพวกถอยกลับกันไปจนหมด

เมื่อเศรษฐีและภรรยา กลับมาถึงบ้านก็ได้ทราบเรื่องราวทั้งหมด เศรษฐีชอบอกชอบใจกาลกัลลีและบอกภรรยาของตนว่า “น้องเห็นไหมชื่อคนไม่สำคัญเท่าการกระทำของเธอเลย ถึงกาลกัลลีจะมีชื่อไม่ถูกหูใครๆ แต่ก็ยากจะมีคนชื่อไพเราะคนไหนมีสติปัญญาและน้ำใจเทียบเขาได้ ดูเอาเถิด แม้กาลกัลลีจะเห็นพวกโจรก่อนใครแต่เขาก็ไม่หนีเอาตัวรอดไปไหน ยังอยู่ต่อและใช้สติปัญญาช่วยคุ้มครองเรือนให้เราอีก อย่างนี้แล้วน้องจะยังรังเกียจเพื่อนที่คนนี้ คิดว่าเขาเป็นความอับมงคลของบ้านเราอยู่อีกหรือ”

ภรรยาของเศรษฐีรู้สึกผิดจึงขอโทษกาลกัลลีที่เคยคิดไม่ดีกับเขา และขอบคุณที่ช่วยให้บ้านของนางรอดพ้นภัยจากพวกโจรร้าย นับจากวันนั้นกาลกัลลีก็อยู่ช่วยเศรษฐีเพื่อนรักทำงานอย่างมีความสุข ทุกคนต่างเคารพรักและให้เกียรติเขามาก ไม่มีคิดใครรังเกียจเด็ดฉันท้เพียงเพราะเขามีชื่อว่ากาลกัลลีอีกเลย

“

...เซอทั้งนั้นกลาง...

อย่าให้ความสำคัญกับเปลือกนอก
มากไปกว่าคุณค่าแท้จริงที่ซุกซ่อนภายใน
หลายครั้งคนเรามักพลาดสิ่งที่ดีในชีวิตไปเพราะบัว
หลงใหลให้คำกับเปลือกสวยที่ห่อหุ้มภายนอก
ครั้นเมื่อมาพบว่าข้างในกลวงโบ๋ เหมือนนำ
หาประโยชน์อันได้ไม่ได้ ก็มักสายเกินไปเสียแล้ว
ดังนั้นเมื่อจะมองอะไรก็ตาม จงพยายามมองผ่านเปลือก
และพิจารณาให้เห็นถึงเนื้อในของสิ่งนั้น
เพราะเปลือกที่อับลักษณะอาจปกปิดรักษาเนื้อใน
ที่หอมหวานงดงามไว้ หากเธอค้นพบเนื้อในเช่นนั้นได้จากสิ่งใด
เธอก็จะได้รับความสุขสบายใจจากสิ่งนั้นเป็นการตอบแทน

”

ตุ๊กตาทองคำ

ในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่ง มีตยายคู่หนึ่งฐานะค่อนข้างยากจน แต่ทั้งคู่ก็มีทองคำเก็บไว้จำนวนหนึ่งเพื่อเอาไว้กินไว้ใช้ในวันบั้นปลายชีวิตโดยที่ไม่มีใครรู้ อยู่มาวันหนึ่งสองตยายจำต้องเดินทางไปทำธุระต่างเมืองจึงปรึกษากันว่าจะทำอย่างไรกับทองคำที่มีดี ครูหนึ่ง ตาก็บอกยายว่าจะเอาทองคำไปฝากเพื่อนบ้านไว้

“ไม่ต้องห่วงนะยาย ฉันจะเอาทองคำใส่หม้อแล้วเอาข้าวสารกรอกทับลงไปจนเต็ม เขาก็คงนึกว่าเป็นหม้อใส่ข้าวสารธรรมดานั่นแหละ บ้านเขาเองก็ออกจะมีฐานะ กินข้าวชนิดอย่างดีกัน คงไม่มาเอาข้าวธรรมดาๆ ของเราไปหุงกินกันหรอก”

ยายได้ฟังก็เห็นด้วยทุกประการ ตาจึงจัดแจงเอาทองคำใส่หม้อแล้วกรอกข้าวสารทับลงไปจนเต็ม พอถึงวันเดินทางตากับยายก็ไปที่บ้านของเพื่อนบ้านคนนั้นแล้วออกปากขอฝากหม้อข้าวสารไว้

“ได้เลยค่ะ ฉันจะเก็บรักษาข้าวสารของตากับยายไว้อย่างดี ตากับยายเดินทางไปทำธุระให้สบายใจเถอะจ๊ะ” ลามีผู้เป็นเจ้าของบ้านรับคำหนักแน่น ตากับยายได้ยินเช่นนั้นก็คลายกังวล พวกกันเดินทางไปทำธุระต่างเมืองด้วยความสบายใจ

ผ่านไปสามวัน มีญาติคนเฒ่าเดินทางมาหาสองสามีภรรยาที่บ้าน สองสามีภรรยาจึงหุงหาอาหารมาต้อนรับ แต่เพราะฉุกฉะทุกข้าวสารที่มีจึงไม่พอ ฝ่ายภรรยาจึงออกความเห็นว่

“เราเอาข้าวของตากับยายมาหุงก่อนดีไหมพี่ แล้วค่อยซื้อข้าวใหม่ มาใส่คืนให้เต็มหม้ออย่างเดิม เอาเป็นข้าวหอมชนิดดีที่สุกกียังได้ ตากับ ยายคงไม่ว่าหรอก ยิ่งจะขอบคุณเราด้วยซ้ำ”

ฝ่ายสามีคิดแล้วก็เห็นด้วยตามภรรยา ทั้งสองจึงทยอยตักข้าว ในหม้อของสองตายายไปหุงเลี้ยงแขก เมื่อถึงก้นหม้อผู้เป็นภรรยาก็พบ ทองคำที่สองตายายซ่อนไว้ นางร้องลั่นเรียกให้สามีมาดู

“เราเอาทองพวกนี้ไปใช้กันเถอะพี่ นอกจากจะเอาไปใช้หนี้ทั้งหมด ที่เรามีได้แล้ว ยังเหลือให้ใช้จ่ายอย่างอื่นได้อีกตั้งเยอะ”

“แต่...มันไม่ใช่ของเรานะ” สามีบอกอย่างกระอักกระอ่วน “เอาของ คนอื่นมาใช้แบบนี้ มันจะดีเทร่อ”

“ตากับยายนะแก่่มากแล้ว จะต้องใช้เงินทองอะไรมากมายกัน เชื้อฉันเถอะพี่ ปล่อยให้คนแก่มีสมบัติติดตัวมากขนาดนี้ ถ้าไม่สูญหาย ก็ต้องเป็นผลร้ายกับแก่เสียเปล่าๆ เอาอย่างนี้ไหม ถ้าว้นหลังเราเห็นว่าแก่ ขาดเหลืออะไร เราก็ค่อยจนเจือพวกแก่ไป ดีไหมพี่” ภรรยาเสนอ

ฝ่ายสามีแม้รู้สึกว่เรื่องนี้ไม่ถูกต้อง แต่ทองคำอร่ามที่กองอยู่ตรง หน้าก็ทำให้เขาค่อยตามภรรยาไปในที่สุด

ครั้นถึงวันที่ตากับยายเดินทางกลับมาจากต่างเมือง ทั้งสองก็รีบตรง มาขอหม้อข้าวสารคืนทันที แต่พอกลับถึงบ้านก็พบว่าทองคำก้นหม้อหายไป แล้ว ตากับยายจึงกลับไปที่บ้านของสองสามีภรรยาเพื่ออ้อนวอนขอทองคำ ของพวกตนคืน แต่สองสามีภรรยาก็ยืนกรานว่ไม่รู้เรื่อง

สองตายายยังอ้อนวอนขอทองคำคืนอย่างไม่วลอะ ฝ่ายสามีภรรยา ก็ยืนกรานว่ไม่ได้เอาไป เถียงกันไปเถียงกันมาอยู่หลายวันจนในที่สุดเรื่อง ก็เป็นที่โจษจันไปทั่วและไปถึงหูของเจ้าเมือง เจ้าเมืองจึงให้เจ้าหน้าที่ไปพา ตายายและสองสามีภรรยา มาไต่สวนหาความจริง

หลังจากเจ้าเมืองฟังความทั้งจากฝ่ายสามีภรรยาและฝ่ายตายาย ก็บอกว่า “วันนี้เราจะรับเรื่องนี้ไปพิจารณาให้ถี่ถ้วนก่อน อีกสองสัปดาห์ ให้ทั้งสองฝ่ายมาฟังคำตัดสิน”

เมื่อทุกคนกลับไปหมดแล้ว เจ้าเมืองก็มีคำสั่งลับให้เจ้าหน้าที่นำ คำสั่งของตนไปหาช่างฝีมือประจำเมือง

“ไปบอกให้ช่างทำตุ๊กตาทองคำออกมาหนึ่งตัวให้งดงามและดูน่า เลื่อมใส และต้องมีช่องลับให้เติกตัวเล็กๆ เข้าไปซ่อนอยู่ด้านในได้ด้วยนะ มีเวลาให้ไม่เกินสองสัปดาห์ และเรื่องนี้เป็นความลับนะ กำชับช่างด้วย”

ผ่านไปไม่ถึงสองสัปดาห์ ตุ๊กตาทองคำเหลืองอร่ามที่แลดูงดงามและ น่าเลื่อมใสก็ถูกนำมาส่งให้แก่เจ้าเมืองอย่างลับๆ เจ้าเมืองจึงสั่งให้คนไป ตามหลานชายวัยสิบขวบซึ่งเป็นเด็กดีและฉลาดมากให้มาพบ